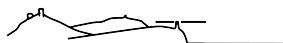

PLOMA DE FERRO CATEGORIA JUVENIL 2013

ALUMNAT DE L'IES CAPDEPERA

Ajuntament de Capdepera

i.e.s. Capdepera

Associació Cultural

Cap Vermell

NOTA INTRODUCTÒRIA

Per tercer any consecutiu s'han desenvolupat els Premis Ploma de ferro 2013 categoria juvenil, amb la col·laboració de l'IES Capdepera (per la seva empenta i estímul a l'hora de fer participar els alumnes i implicar-se en el projecte), l'associació Cultural Cap Vermell (que els sufraga econòmicament i contribueix a la difusió d'aquests premis) i el mateix ajuntament, que és qui els coordina.

S'hi han presentat un total de 60 obres, de les quals n'han resultat finalistes 6. El jurat va estar format per Marina Valero Mut i el Servei d'Assessorament Lingüístic.

D'aquesta edició d'enguany convé ressaltar que es tracta d'un recull molt dur temàticament. Aquestes i altres narracions abasten diversitat de temes, com ara la crisi (desnonaments, acomiadaments, suïcidis), situacions pròpies de l'adolescència, violència domèstica, *ciberbullying*, mons llunyans, la mort, la ciència i la tecnologia, la interculturalitat... Per tat, a banda de la qualitat narrativa de les obres premiades, creim que la publicació i difusió d'aquestes obres contribueix a fer un món més just i compromès socialment. Aquí teniu, doncs, aquest recull que teniu entre les mans o la pantalla.

Aquests premis es varen entregar el 23 d'abril de 2013, diada de Sant Jordi, a la sala d'actes de l'IES Capdepera.

N'hem repartit una còpia en suport paper a tots els ens col·laboradors i també han estat publicades a les webs www.ajcapdepera.net i www.capvermell.org.

ÍNDEX

COM ES VA FORMAR L'ARMADILLO	4
Julià Ossés Alzina	
1 ^r ESO D	
DIFÍCILS ELECCIONS	7
Cecilia Raij J.	
2 ⁿ ESO	
TERRA ROJA	11
Lluís Büstrin Gomis	
3 ^r ESO	
MARTA	14
Maria Pellicer Ferrer	
3 ^r ESO	
CAPÍTOL TANCAT	19
Júlia Fernández Vives	
1 ^r Batxillerat	
AQUESTA ÉS LA REALITAT	22
Judit de la Rosa Lorenzo	
2 ⁿ Batxillerat	

COM ES VA FORMAR L'ARMADILLO

Una vegada, al més profund del bosc Amazones, hi vivien una tortuga i un eriçó. Vivien a la vora del riu on no hi havia depredadors. Si atacaven la tortuga, la tortuga es tirava a l'aigua, i si atacaven l'eriçó, l'eriçó s'encorbava i l'únic que es veia era una bolla de pues.

Un dia, mentre passejaven, varen topar-se amb un nin d'uns set anys. Aquell nin tenia una il·lusió de caçar algun animal i va intentar agafar la tortuga, però ella es va llançar a l'aigua, va intentar agafar l'eriçó i aquell es va encorbar i el nin es va omplir la mà de pues. El nin va partir cap al seu poblat per contar-ho tot a la mare. La tortuga i l'eriçó varen començar a riure fins que es va fer de nit, varen anar al poblat a veure què li deia la mare. L'endemà al matí "antes" de partir, la mare va explicar-li:

- Per caçar l'eriçó, l'has de tirar a l'aigua perquè es desencorbi i després l'agafes; i per caçar la tortuga, l'has d'intentar treure de la closca amb un bastó.

I el nin va partir. Quan va ser al riu, va dir als dos animals:

- A l'eriçó l'he de tirar a l'aigua perquè es desencorbi i a la tortuga l'he d'intentar treure de la closca amb un bastó. Però... qui és l'eriçó i qui la tortuga?

- A mi m'has de treure de la closca amb un bastó- va dir la tortuga.

I el nin va pensar que l'estava enganant i va dir-li que es quedés on estava.

- A mi m'has de tirar a l'aigua- va dir l'eriçó.

El nin, confós, va dir a l'eriçó que se n'anés i va quedar amb la tortuga pensant a tirar-la a l'aigua a veure què passava. La va tirar i ella se'n va anar tan tranquil·la.

I el nin de seguida va anar a contar-ho tot a la mare i l'eriçó i la tortuga varen anar a sentir-ho. La mare va dir-li al nin:

- Si té pues és un eriçó i si té closca és una tortuga.

La tortuga va trobar que aquella explicació no l'oblidaria ni en un mes i va haver de pensar-ne alguna per enganyar i tenir confós el nin. I li va venir una gran idea.

- Si tu m'ensenyas a encorbar-me i jo t'ensenyo a nedar podrem escapar fàcilment del nin i de qualsevol animal- va dir-li a l'eriçó.

I l'eriçó de seguida va dir-li que allò seria el més fàcil que faria mai i va aixecar-li les escates de la closca perquè les pogués encorbar. Més tard la tortuga va dir-li el mateix a l'eriçó, allò seria el més fàcil que hauria practicat mai, va donar-li unes instruccions:

- Primer mou les potes dreta i esquerra del davant fent cercles i les de darrere tot el temps amunt i avall, per fer de motor.

Tots dos varen aprendre les habilitats de l'altre amb rapidesa i varen practicar, practicar i practicar. A la tortuga les escates se li varen quedar dretes de tant encorbar-se i a l'eriçó se li varen arrodonir les pues de tant de nedar. I clar, no pareixien els mateixos animals que eren "antes", i el nin quan els va veure, convençut que aquell cop els caçaria, se'n va dur una bona sorpresa. I, com no, va anar a contar-ho a la mare i la mare, en veure uns animals que s'encorbaven però a la vegada nedaven, va quedar-se sense paraules i va decidir que se n'anirien d'aquell bosc per si es topaven amb aquell animal que no es podia caçar

i no sabien el que era.

Va decidir anomenar-los armadillo i aquells dos animals (tortuga i eriçó), convertits en armadillo gràcies a la seva astúcia, varen viure feliços al bosc d'Amazones.

I així és com es va formar l'armadillo.

FI

Difícils eleccions

Les llàgrimes dels núvols es fonien amb les meves. Necessitava fugir. L'únic que sentia eren batecs descontrolats, l'únic. La resta no formava part del pla principal. Ni tan sols el fred i l'aigua que es filtraven pel meu pijama, i el vent que congelava les meves galtes.

A la meua vida perfectament teixida s'hi estava formant un nus, igual que a la meua gola. Només en vaig saber desfer un, i una bandada de llàgrimes es va escapar dels meus ulls.

Arribà la calma. Podia pensar amb una mica de claredat per primera vegada en tota la nit. Les cames em començaren a fer figa. Els meus peus no resistien.

Quin sentit tenia, allò? Havia de treure alguna cosa, d'aquell atac d'ansietat? M'estaven posant a prova? Deixava de ser tan forta com sempre?

Estava perduda, sense deixar de saber on estava. També on havia arribat. Estudiava odontologia, segon curs, i m'anava bé. Els pares sempre m'havien posat les coses molt fàcils, començant per la Cel, una dona major agradable i especialment baixeta, que fins als catorze anys havia cuidat de mi; acabant pel cotxe que vaig rebre als meus desitjats divuit. El suport familiar em faltava als punts crítics.

Vivia amb dues amigues a un apartament a Oslo. Tenia un "nòvio", el Sander, i me l'estimava moltíssim. Ja portàvem un any, i teníem pensat anar a viure junts en poc temps. Érem una parella bonica, encara que no destacàvem.

Després de rumiar una estona, vaig tornar a casa. Em vaig vestir. Vaig fer una maleta amb poca roba. Vaig agafar el passaport, claus, el carnet d'identitat, diners i el mòbil. Vaig creuar el llindar i vaig anar a l'habitació de la Brynja i l'Eirny. El comiat es va basar a dir que els estimava molt. Crec que mai deixaré de fer-ho.

Havia estat en molts cercles d'amistats, però amb elles era amb qui tenia plena confiança. Era màgic com ens podíem comunicar amb mirades. Mai vaig descobrir com s'ho feien per fer que els meus problemes es reduïssin, i les meves alegries es multipliquessin.

Començava a fer clar. Hi havia boira, era perillós conduir. El meu plor no va ajudar gaire. Em vaig mantenir forta, i vaig arribar a l'aeroport. No sabia on anar, només sabia que volia moure'm d'allà.

Vaig rebre un missatge on difícilment vaig entendre que la Cel havia mort, i que la seva finca es posaria en venda. No vaig acabar de llegir-ho. Va bastar allò per saber el meu destí: Suïssa.

Alguna cosa que em deia que aquell atac d'ansietat no era casual. No podia assumir que acabava de perdre una persona molt estimada, així que no hi pensava gaire.

Després de passar aquell control, vaig ser conscient de tot el que deixava enrere. No volia donar explicacions a ningú. Volia, per una vegada, aïllar-me. Ja no podia fer ni un pas enrere, i per mi era desconegut el que em tenia preparat el destí.

No sabia quant duraria la meva solitud. M'esperaven com a mínim sis mesos a una granja a Suïssa, i el meu únic acompanyant seria el Bingo, el gos de la Celeste. Ja no volia que Noruega formés part d'altra cosa que del passat. No vaig

tardar a acostumar-me a estar sola, em va agradar. Vaig comprar-me un piano, i em vaig proposar seguir estudiant així com havia fet a casa. També vaig adquirir un cavall, ja que als voltants de la finca hi havia un prat extens. La família no va augmentar més, es va quedar en tres membres. No vaig fer amics, ja que només anava pel poble a fer la compra. Suposava que al poble xerrarien de mi, aquella jove que vivia tota sola a una finca d'una anciana difunta. Al meu poble també es contaven històries de les persones solitàries, però mai hauria imaginat que jo podia ser protagonista d'una d'elles.

Tot va anar quasi perfecte durant 7 mesos. L'únic que em feia patir era no poder agafar les trucades familiars, del Sander, o de les amigues. De vegades quasi no podia aguantar el desig d'agafar el telèfon, però em vaig convèncer a mi mateixa que era millor així, posar distància pel mig. Si hagués respost a alguna trucada, segurament m'hauria enfonsada.

Un dia tocant el piano les meues mans van anar a parar a una cançó de quan era petita. A mon pare li encantava. Sempre que la sentia s'apropava, se situava darrere meu, i m'acariciava molt tendrament els cabells. Allò em va fer submergir en records que em van fer explotar. I quan la primera llàgrima va ballar a la meua galta fins acabar als meus texans desgastats, vaig saber que fugir no havia estat el correcte. La solitud m'havia fet pensar, no solucionar.

Un debat es va establir a la meua ment durant segons. Vaig prendre una decisió: Tornar. No era pas el camí curt, ni el fàcil, ni el bonic. Però per a mi era el correcte. Sabia que allò duria conseqüències com suportar milers de preguntes

de tota la família, incomprensió per part d'alguns... Però també sabia que podria reprendre la meva vida amb la sensació de començar de nou. Amb la ment més relaxada, oberta, renovada.

Vaig deixar el Bingo i el cavall al veí, després d'haver-li explicat que me n'anava, i que si podria fer lloc a la seva granja per dos membres. Per sort, ell va acceptar.

El piano el vaig deixar a la casa, perquè hi quedés una part de mi.

Aquell control d'aeroport va ser el que realment em va fer conscienciar-me que acabava de fer la decisió més important i complicada de la meva vida.

Cecilia Raij J.

Terra roja

Per: Lluís Büstrin Gomis

6 de març del 1938. A partir d'avui res tornarà a ser com abans. La meva germaneta Cèlia, de 7 anys, i jo, que en tinc 10, ens hem sentit obligats a embarcar a aquesta pastera cap a un destí indefinit. Perdoneu per aquesta espontaneïtat, però no us preocupeu, acabareu entenent-ho tot. Comencem pel principi.

Tot va començar el gener del 1937. Els meus pares ja m'havien parlat sobre aquella batalla entre “dolents i bons”, ja m'havien parlat sobre el malvat Franco, ja m'havien parlat sobre la guerra... efectivament, la Guerra Civil. Jo primer m'ho prenia com un conte d'aventures, d'aquells contes que em contava el pare a la nit mentre jo estava al llit estupefacte escoltant-lo, tombat, amb la manta fins al coll; però prest em vaig adonar que no era cap conte d'aventures, vaig ser conscient que allò que em contava el pare no era del més enllà. La Guerra Civil era l'ovella negra de la vida, parlessin del que parlessin els meus pares amb els Tejera, els nostres veïns, sempre acabaven conversant del mateix tema, de la Guerra Civil i del malvat Franco.

Segons el meu pare, Franco és la persona més dolenta que pot existir en aquesta vida. El descrivia com un animal ferotge, dolent com el Jocker i el dimoni junts; en definitiva, el Franco és el Mal.

Anem més lentament. Us descriuré un poc la meva família:

Comencem pel pare: el meu pare nom Joan Riutort, té 40 anys. És un home de metre noranta, aficionat al futbol i fanàtic de l'Espanyol a pesar d'haver crescut a Barcelona amb l'avi, que en pau descansi, que era culé fins a les empentes. El pare feia feina de policia, però va dimitir pel fet de formar part del que a la capital anomenen “Los Rojos”.

La mare nom Joana Ferrer. A diferència del pare és mallorquina. Té 40 anys (en això sí que es pareix al pare). La mare és mestressa de casa. La meva germaneta Cèlia té 7 anys, com ja he dit abans. Ella, com jo, va a l'escola, però per causes econòmiques no ens podem permetre molts de luxes.

Us demanareu qui sóc jo. Idò jo sóc en Josep, un noi de 10 anys bastant decidit i responsable. Us confessaré un secret... sóc un noi que lliga molt, però tenc la mala sort que la noia a qui estim no em fa cas. Bé, deixem-nos de "tonteries".

Aquí, al barri de Gràcia, tots coneixen al meu pare a la perfecció. Sempre han parlat molt bé d'ell a pesar de ser propietari d'una arma letal. Per això, el varen escollir com a representant dels "Rojos" de Gràcia. Així que no li ha quedat d'altre que lluitar contra els de Franco. Ja fa 4 mesos que no sabem res d'ell, intentam pensar que es troba bé, però de cada pic ens ho fa més difícil, sobretot ara, que tampoc tenim el suport de la mare. A la mare se la van emportar uns soldats molt fornits fa 9 dies.

El pare un dia em va explicar el que havia de fer en cas d'emergència. El que mai m'havia imaginat és que ho hagués de posar en pràctica. Per sort tot ha sortit a la perfecció dins de les nostres possibilitats. Hem trigat 2 dies a arribar a aquesta pastera. La primera condició que em va posar el pare en aquests casos era la de cuidar de la Cèlia. El meu pare confia en mi plenament i per això no l'he volgut defraudar. Conec perfectament el meu barri i els seus voltants i sé on es troba la via del tren que transporta armament a la costa de València, i sí, aquell tren era el nostre objectiu.

Li vaig explicar tot el que passava a la meva germaneta:

- ... i per això els pares no estan amb nosaltres- vaig explicar-li.

Quan ella es va assabentar de la forta situació en què ens trobam tenia els ulls humits, per la tristesa òbvia. Vaig continuar:

- Nena, ara no ens podem parar a plorar. Hem de ser forts i cal seguir endavant més units que mai.

Després d'aquesta poètica oració que em va sortir del cor, vam començar la marxa.

No va ser fàcil arribar al tren. Ens vam haver d'anar cobrint al llarg d'uns 2 km de tirotejos, de la vista dels soldats, etc. Quan vàrem veure el tren, aquest estava en marxa, així que vam haver de córrer per pujar-hi. Ens vam amagar darrere d'un sac que portava almenys una tona de bales de calibre 50 on ningú va sospitar de la nostra presència. Va ser una estada d'allò més dura: no teníem ni aigua ni menjar.

Per sort, com ja he dit abans, ara ens trobam a una pastera dirigida per un capità de vaixell professionalitzat amb tot tipus d'aliments que necessitam per al llarg del viatge. Ens

trobam amb gent amb unes situacions semblants a les nostres, però tots tenim el mateix objectiu, abandonar Espanya.

Ni ens ha passat pel cap demanar on desembarcarà aquest vaixell, ja que ens és un poc igual per tal d'abandonar la terra Hispana.

- TERRA A LA VISTA!- exclama el capità. Ja hem arribat al Marroc!

- Mira, Cèlia; mira quanta terra roja s'hi pot veure a aquelles terres africanes- vaig dir-li.

- Sí, Josep, segur que és roja en honor al pare- em va dir orgullosa.

MARTA

Em diuen Marta, i estic preparada per comunicar al món la meva història.

Tot va començar el primer dilluns d'octubre. Tenia 13 anys i era a casa de la Júlia amb totes les amigues. Era una tarda com totes les altres: rialles, diversió, xafarderies, xarxes socials, berenars... Estàvem mirant el perfil de Facebook d'una companya de classe que no suportem, na Mireia, i de sobte em va demanar sol·licitud d'amistat un jove que es deia Miquel Borell. Mirant i mirant les fotografies ens va parèixer guapet i el vaig acceptar. Ràpidament vam mirar la informació del seu perfil: vivia a Barcelona, igual que jo, però ell a Sants i jo a la Barceloneta, i tenia 17 anys. Van passar uns quants dies després de la tarda a casa de la Júlia, i en Miquel va començar a xerrar amb mi per la xarxa social. Va ser una conversació formal, del tipus "Hola! Què tal?" i poc més. El dia següent va tornar a passar, però la nostra conversa va anar un pas més lluny. Em va demanar quants anys tenia, on vivia, si tenia germans,... i es va acomiadar amb un "Adéu, guapa. Un petó!".

L'endemà, emocionada, vaig explicar-ho tot a les meves amigues. Elles es van posar contentes de seguida, ja que era un nen molt guapo, més gran i s'interessava per mi. Després de l'escola va seguir el ritual de feia dos dies, i així tot el mes.

Ens vam fer molt amics. Jo li explicava tots els meus problemes familiars i amistosos, com m'anaven els estudis, què feia els capvespres... igual que ell a mi. Els dos teníem els nostres mòbils i ja ens comunicàvem per WhatsApp. Jo ja començava a sentir més que amistats cap a ell, i en Miquel cada dia em deia que m'estimava i que volia veure'm. Ens enviàvem fotografies del que fèiem els capvespres, de quan érem petits...

Un dia, ell me'n va demanar una amb roba interior, i jo, perdudament enamorada d'ell, del que em deia i de com em feia sentir única, la hi vaig enviar. A partir d'aquell dia tot va ser

diferent. Quan vaig entrar a l'institut tothom em mirava malament i veia com xerraven de mi d'amagat, fins i tot les meves amigues. Vaig estar tota sola durant aquell dia i no sabia per què passava tot allò. Quan vaig arribar a ca meva li vaig contar a la meva mare tot el que havia passat. Ella em digué que segurament no era res i a la seva manera em va tranquil·litzar. Després de dinar i fer els deures, vaig obrir l'ordinador i vaig entrar a Facebook per xerrar amb la Júlia d'aquest tema. De sobte vaig veure a les notificacions la fotografia que vaig enviar al Miquel. Ràpidament vaig començar a plorar pel que vaig veure. Tothom havia vist aquella fotografia que ell va publicar, i no hi havia sortida.

Vaig estar dos mesos aguantant que tothom em mirés malament, que xerressin de mi, sense tenir cap relació amb ningú, passant els dies sola dins ca meva... I referent al Miquel, tot anava cap a pitjor. M'amenaçava dient que s'inventaria coses de mi, m'insultava... Aquells dos mesos varen ser inaguantables, fins que entre el psicòleg i la meva mare van decidir que ens mudéssim a Derio, Bilbao, amb l'oncle Tomàs.

En trepitjar terres noves em vaig llevar un pes immens de damunt i vaig respirar fondo pensant en construir de nou la meva vida. Durant els primers mesos tot va ser un poc estrany, no coneixia el poble, em costava relacionar-me amb gent nova, ho veia tot diferent. En passar l'any tot anava perfecte: tenia amics i amigues, d'entre els quals es destacaven na Rosa i n'Albert; les notes m'anaven bastant bé; coneixia tots els llocs i carrers de Derio... Fins que els problemes van aparèixer de nou.

No sé ni com ni per què, però tot el que havia deixat enrere va tornar. Un nin es va afegir al meu nou Facebook, ja que després de tot el que va passar vaig eliminar el compte anterior; es deia Lucas Castejón. Xerràvem de tant en tant i em tractava molt bé. Fins que va començar a xerrar-me massa de Barcelona, m'anomenava les meves amigues... fins que jo vaig deduir que era en Miquel i, efectivament, ràpidament el vaig eliminar; i li ho vaig dir a la meva mare, la qual em va tranquil·litzar com només ella sap fer. L'endemà no va passar res, i ja no hi vam donar importància.

Els diumenges matí sempre anàvem a berenar al bar de la plaça, i el mateix diumenge d'aquella setmana ens vam trobar la meva fotografia en roba interior aferrada a totes les parets disponibles de la plaça. La meva mare i jo vam partir immediatament cap a la policia a explicar tot el que estava passant, però els dies van passar i passar i ells no van poder fer res. En passar dues setmanes amb la mateixa situació de feia un any, mirades estranyes de la gent i xerrades a les meves esquenes, em vaig armar de valor i el vaig telefonar. Li vaig dir que em deixés en pau d'una vegada, que ja no podia més i que faria el que fos perquè em deixés tenir una vida normal i tranquil·la. Ell em digué que si no quedàvem tot aniria a pitjor i jo li vaig dir que sí, però que ens havíem de veure a Bilbao. I així fou.

El vaig veure dia 24 d'octubre. Era alt i de pell morena. Ens vam saludar i vaig començar jo la conversació. Li vaig dir que em deixés en pau, que li donaria tots els doblers que fes falta, que l'ajudaria a fer el que fos... Però no va ser així. Quan vaig acabar de pronunciar aquelles paraules em tapà la boca amb un mocador i va començar a jugar amb mi i el meu cos de la pitjor manera que algú es pot imaginar... Mentrestant ell em feia fotografies i gravava el que m'estava fent. Després d'uns quants minuts de sofriment va partir i em va deixar. El meu cos estava tot colpejat i no sabia com explicar-li tot a la meva mare. Quan passaren uns minuts em van arribar al mòbil missatges d'ell que deien que no provés de dir tot el que m'havia fet perquè si no penjaria les fotos i els vídeos a les xarxes socials i la meva vida seria molt pitjor del que era ara i abans. Quan vaig arribar a ca meva no vaig dir res i vaig amagar tot el que havia passat, fins que passaren dues o tres setmanes.

Un dia ma mare em va veure tots els cops. Em demanà de què eren i li vaig dir que me'ls havia fet a tennis, però ràpidament va sabre que era una bona mentida. Vaig acabar explicant-li tot, des que havia quedat amb ell perquè em deixés en pau fins que feia dues setmanes que jugava amb mi sexualment.

Ma mare va començar a bramar. Ja no sabíem què fer per llevar-nos del damunt aquest

malson i vam tornar a la policia.

En Miquel dos dies després es va adonar que la policia l'estava cercant i penjà les fotografies i el vídeo a Internet.

Des d'aquell dia la meva vida a Derio va ser un infern, tot era pitjor que a Barcelona. Ja no anava a l'institut, no tenia cap amiga, no sortia de ca meva, anar al psicòleg no m'ajudava, cada vespre somiava en aquells dies, tancava els ulls i veia la seva cara. Ma mare no aturava de plorar cada vegada que em veia, teníem la policia quasi cada dia a ca nostra... no sabia ni per què vivia! Volia que tot acabés.

Un dia això passà. Vaig voler acabar amb tot allò i vaig pensar que només hi hauria una solució: morir.

- Som n'Antònia, la mare de na Marta. Ella volia expressar al món la seva història, per intentar que ningú més passés una vida així. Ella abans de tot això era una nena esplèndida, per a mi la millor de totes. I ara ja no és quí per aquell miserable home. Vaig intentar acabar amb amb aquest malson, però ningú pogué fer res... Explic això en aquest programa de televisió, perquè la meva filla volia que tothom sabés la seva història i que no es tornés a repetir. Demano per favor a tothom que intentin trobar l'home que ha acabat amb la vida de la meva filla i que esper que no acabi amb més.

Dient que estim la meva filla més que la meva pròpia vida i que faré el possible per aconseguir el que ella volia us acabaré de llegir el que va escriure abans de morir:

«Mamà, ets la millor persona que existeix i t'estimo! Sé que comunicaràs al món la meva història i que faràs el possible perquè a ningú més li torni passar això. He volgut acabar amb la meva vida perquè ja res tenia sentit i sé que ni jo ni ningú del meu entorn era feliç.

Dia 17 de novembre es va sumar una altra mort. Esper que en un futur la violència acabi!

Marta»

CAPÍTOL TANCAT

Vaig sortir per la porta sense mirar al darrere. Anava donant tombs per les parets del passadís i el cor em batejava com si hagués de sortir-me del pit. Les imatges del que havia passat em pegaven cops dins el cap i tot era com un malson del qual és impossible despertar.

Vaig arribar a l'ascensor i quan vaig pitjar el botó perquè s'obrís la porta em vaig adonar que tenia les mans plenes de sang, me les vaig fregar pel vestit, refregant-les tan fort com podia, com si allò pogués fer que s'esborrés tot el que havia passat. Me les vaig fregar fins a fer-me mal al palmell de les mans, com si m'hi anés la vida. El renou de l'obrir de les portes de l'ascensor em va fer tornar a la realitat i vaig entrar-hi el més de pressa que vaig poder. Un munt d'imatges em seguien colpejant el cap. Em vaig tapar la cara amb les mans per rompre a plorar, havia de tranquil·litzar-me. En veure el meu reflex a les parets metàl·liques i lluentes de l'ascensor no em podia reconèixer. El que veia no era el que jo havia estat un temps, quan encara em sentia feliç, quan encara la meva vida era meva i plena d'esperança, de plans de futur... El que veia era la imatge d'una dona de trenta anys que en representava seixanta, envellida per l'amargura i la tristor, per la desesperança. Vestia i sentia com una vella, els meus ulls eren foscos, la meva roba era fosca. En un intent per asserenar-me em vaig passar les mans pels cabells, les mans me'n van quedar plenes. Ja no podia sentir mal, els cops que tenia per tot el cos feia molt temps que no em feien mal perquè el mal se m'havia passat a l'ànima.

De cop i volta es tornaren a obrir les portes de l'ascensor fent-me tornar a la realitat. No hi havia ningú al replà de l'entrada dels pisos i vaig sortir al carrer amb els mateixos tombs que donava pel passadís. Necessitava respirar aire fresc. A defora el vent bufava i feia fred, era fosc. Quina hora devia ser? Les dues, les tres de la matinada? Quan ell va arribar a casa devien ser passades les dotze, no podien haver passat més de dues o tres hores, dues o tres hores de malsons que donaven fi a cinc anys de dies llargs, dies trists, dies en què la por em seguia a totes hores només de pensar que ell arribés a casa. Que diferent era al principi! Ja quasi no podia recordar l'home que vaig conèixer perquè l'home que era en realitat havia fet desaparèixer aquells records. Com podia una persona canviar tant? O era que sempre havia

estat així? Un xai amb orelles de llop i ànima de serp, això era el que jo havia trobat al meu camí, el que jo sense sospitar-ho havia triat com a company de la meva vida... un monstre covard i sense cor.

Havia de trobar una comissaria de policia. Cap on havia de girar? Era al pròxim carrer? Entre la foscor de la nit i la foscor que hi havia dins el meu cap no podia pensar amb claredat. Tot eren embolics d'imatges passades que es mesclaven amb les d'aquella nit. Eren tantes i tantes les pallisses rebudes, els insults, les humiliacions, les amenaces... Era tanta la por que li tenia... Però ja havia acabat tot, ara ja no em tornaria a posar mai més la mà al damunt, ja no hauria d'aguantar més les súpliques de perdó que precedien la pallissa o els insults, o les amenaces, segons li pegàs. Les constants crítiques i culpar-me a mi del que ell es veia obligat a fer-me.

Com podia haver aguantat tant? Potser hauria estat més fàcil ignorar les amenaces i fugir corrent. Què m'havia aturat? Ja feia molt temps que l'amor que un dia li vaig tenir se n'havia anat, però durant un temps vaig pensar que potser em mereixia tot allò perquè no sabia dur la casa com cal, o bé perquè no sabia vestir com una senyora i era segons ell una ordinària, o bé perquè no sabia callar quan calia i li feia la contrària sense tenir raó.

Fins ara. Ja no podia més.

Havia de trobar una comissaria aviat. Girar a la dreta i en uns minuts hi seria. L'aire era fred; la nit fosca i sense estrelles. Com la meva ànima, fosca i sense esperances. Però ja havia acabat tot. Ja res podria ser pitjor del que havia estat fins ara. Tot el que pogués venir després sempre seria millor, fos el que fos.

Vaig veure les llums de la comissaria al fons del carrer. Defora es veien un parell de cotxes patrulla aparcats.

Ja quedava poc.

Vaig accelerar el pas i vaig notar com se'm dibuixava un somriure a la cara. Quina ironia! Havia mort el meu marit, el meu futur era del tot incert i amb poques perspectives que anés bé. I a mi se'm dibuixava un somriure. Ja ni me'n recordo, de la darrera vegada que vaig somriure.

Sí, havia estat una covarda tots els anys passats i ara, en lloc de fugir, potser havia obrat pitjor del que ell ho havia fet, però aquests darrers anys ja no podia pensar, només podia sobreviure i ja tot se me'n fotia. L'havia mort, i què? Jo ja feia molts anys que era com un mort

i ningú se n'adonà. A la fi tot s'havia acabat.

Em vaig aturar de cop davant la porta de la comissaria. Dos agents eren al defora fumant un cigarret. Se'm quedaren mirant, els vaig somriure i un d'ells, quan s'adonaren del meu vestit tacat de sang i dels cops que tenia a la cara, tirà de cop el cigarret i vengué a tota pressa cap a mi.

-Que no està bé? Què li ha passat?- La seva veu sonava un poc espantada.

-Estic bé - vaig respondre -. He mort el meu marit. Però ara estic bé.

Sabia que no havia actuat bé. Sabia que les conseqüències del que havia fet no serien bones i que qualche dia em penediria d'haver mort una persona, dolenta, però al cap i a la fi ningú té dret a llevar-li la vida a ningú. I que a mi m'haguessin llevat les esperances de tornar-me sentir viva no era ni motiu ni excusa per fer el que havia fet. Però aquesta dona, aquesta de trenta anys que en representa seixanta, desfeta, desesperada, que s'havia convertit en una assassina, aquesta no era jo. El passat era un capítol tancat i encara que el futur se'm dibuixava incert, una cosa sí era ben certa. Jo hi veia un futur, bo o dolent, però el veia amb una jo nova, i el preu que hagués de pagar el pagaria sense les cadenes que havia arrossegat aquests darrers anys.

Aquesta és la realitat

Aquell dissabte em vaig aixecar del llit a les vuit del matí. En obrir els ulls l'únic que vaig veure va ser el sostre blanc de la meva habitació. Seguidament, vaig anar a la finestra i vaig llevar del mig les cortines per veure el sol resplendent del dia (o allò era el que em pensava). Després d'haver llevat les cortines vaig fer un cop d'ull al cel i només vaig veure un cel trist, on els núvols no deixaven passar la claror del sol. Després de tot allò, una sensació molt estranya, que em va posar la pell de gallina, va recórrer el meu cos de fit a fit. Però no vaig fer cas d'aquell calfred i vaig continuar la rutina de tots els dissabtes.

Vaig sortir de la meva habitació i em vaig dirigir al bany per fer un "pipi"- això és costum, hi ha alguna persona que després d'aixecar-se no vagi al bany?-. A continuació, i sense fer molt de soroll, vaig anar a la cuina per berenar. La meva sorpresa va ser trobar-me la meva mare plorant desesperadament. En aquell moment jo no sabia com actuar i em van passar mil pensaments pel cap: "I ara què he de fer? Per què plora aquesta? Que s'haurà mort qualcú estimat? Que li hauran diagnosticat una malaltia mortal? Que haurà discutit amb el pare?". Em vaig fer moltes preguntes, ja que mai havia vist així la meva mare. No es podia aturar de plorar, tenia la mirada perduda, mirava cap a l'infinit. Però, em penso que va notar la meva presència i va girar el cap per mirar-me. Mai de la meva vida, en 18 anys, havia vist aquella mirada de la mare, mai. Allò em va preocupar, em vaig quedar immòbil dreta durant uns deu segons, sense saber què fer. Per tant, després d'haver passat aquell moment de xoc, em vaig adreçar a la mare i li vaig pegar una abraçada ben forta, quasi la vaig deixar sense respiració.

- Mare, no sé què et passa, però vull que sàpigues que sempre estaré amb tu, mai res em separarà de tu. T'ajudaré en tot, mare. Ho ets tot per mi, no et vull veure així... Dignes el que et passa, mare, no puc viure amb aquesta incertesa- vaig dir jo, intentant animar-la.

- Oh, filleta meva! Què faria jo sense tu? El meu àngel, la meva petitona...- va dir la mare.

- Mamà, no em tenguis així, i digues ja el que et passa. No suporto veure't així, se'm trenca el cor, pareix que em claven una punyalada.

- Filla meva, m'he hagut de donar de baixa en el treball. Tenc ansietat, no suporto més la pressió que ens donen a la tenda. Ens fan treballar nou hores al dia, i en realitat només en cobro 7. Sempre ens demanen més, i jo ja no puc més, tenc molta pressió, i el meu cap s'està veient afectat. Porto uns dies molt dolents, a cada instant ploro. No puc més!!!

- Tranquil·la, mamà, jo t'ajudo, no et preocupis, en sortirem.
- Que en sortirem, de què?- va dir la meva mare amb un to bastant violent. - Què en saps tu, de la vida? Mai has tingut pressió de res, ni responsabilitats, ni una família que alimentar, ni una hipoteca que pagar cada mes, ni tampoc has hagut d'aguantar un cap del treball que va darrere tu ficant-te pressió. Què en saps tu, de la vida, amoret meu? Tant tu com el teu pare ho veis tot tan fàcil!
- Però mamà....
- Ni mamà ni res- em va interrompre cridant. - El teu pare a l'atur, a mi m'abaixen el sou i, a més, m'he hagut de donar de baixa perquè el metge m'ha diagnosticat depressió. El metge m'ha dit que he de descansar, però no m'ho puc permetre. D'aquí tres dies com a molt he de tornar al treball, necessitam diners per passar el mes. I, el que és més, tu aquest any has d'anar a la universitat. Per tant, he de pagar la matrícula i el pis en el qual viuràs. I el que és clar és que amb això de la crisi ja no donen tants de diners en les beques i ens haurem de cercar més la vida. Mare meva... i la hipoteca, no permetré que ens llevin el pis, per res del món.
- Mare, si fa falta treball i ja estudiaré més endavant.
- Treballar? Filla, creus que hi ha treball? Saps tota la gent espanyola que està a l'atur?...
- Ja ho sé, mare, però no et puc veure així.
- Mira, filleta meva- va dir la mare amb un to més tranquil i pacífic- res ens podrà vèncer, hem de ser forts. Perdona'm per tot el que t'he dit abans, però és que les circumstàncies en les quals estam no són molt bones i em fan dir coses que realment no vull dir.
- Tranquil·la, mare. Com tu dius, hem de ser fortes.

En acabar de dir la darrera paraula d'aquella conversació, vaig fer una besada molt forta a la meva mare. A més, amb un gest afectuós li vaig assecar les llàgrimes amb els dits.

La mare, amb els seus crits, va despertar el pare, que va venir a la cuina, i en veure aquella situació ens va ignorar i es va servir una tassa de cafè.

Al meu pare no li agradava gens ni mica veure plorar algú, era la seva debilitat. Per això intentava ignorar aquella situació.

Els dies següents tot va ser moviment, no aturàvem ni un moment. Una de les coses que vàrem fer va ser anar a l'asistentia de l'ajuntament per informar-nos de les ajudes que ens podia oferir l'Estat i el que podíem fer estant en aquella situació de desequilibri.

Els dies posteriors a la conversació que vaig tenir amb la mare vaig trobar el pare molt estrany. Jo, normalment, cada diumenge m'aixecava a les 5 del matí per anar a pescar amb ell, però feia ja unes setmanes que no em deia res i se n'anava a pescar tot sol. A més, amb la mare també estava distant i pràcticament no la tocava per a res. Jo ja em vaig començar a preocupar pel seu estrany comportament.

Un dia, en arribar de l'institut, vaig entrar a casa i vaig veure que no hi havia ningú. I, com sempre, vaig anar a la cuina a dinar, ja que després d'haver estat 7 hores ficada a classe el primer que vols és ficar-te un bon menjar a la boca. Finalment, quan estava a punt d'asseure'm a la cadira per menjar, vaig veure una cosa que em va cridar l'atenció; hi havia una nota penjada a la nevera que deia el següent:

“Ho sento molt, amors meus, però aquesta situació m'està matant lentament. Sóc massa dèbil per veure cada dia el dolor en els vostres ulls. Sé que totes dues en sortireu, però jo només destorb. Vos estim moltíssim. Mai us oblidaré”

No m'ho podia creure. El meu pare ens deixava totes soles en aquella catastròfica situació. Això només seria capaç de fer-ho una persona covarda. Quina mena d'home és el que deixa a la deriva la seva dona i la seva filla?

Tot allò ja m'estava superant, era massa. Pareixia una pel·lícula inversemblant. Jo sabia que amb la crisi d'Espanya hi havia moltes famílies que es quedaven al carrer, sense casa, sense treball, sense menjar... però qui es pensa que li pot tocar a ell? Cada dia veia les notícies, i sempre s'anomenaven les mateixes paraules: “desnonament, crisi, apujada d'IVA, apujada d'impostos, retallades...”. Tot allò ens havia arribat a nosaltres. Ara la mare i jo ens trobàvem totes soles.

Sempre havia tingut clar que volia estudiar Infermeria. A més, les meves qualificacions eren bastant bones. Mai no havia tingut cap problema amb els estudis, però ara em trobava en una situació descorcentant. Volia estudiar, però l'escassetat de recursos econòmics no em permetien estudiar aquell any. Però em recordo que la meva mare va lluitar molt perquè aquell any pogués estudiar. Va treballar moltíssimes hores i quasi no descansava... Però em van concedir la beca i van ascendir la meva mare en el treball.

Actualment sóc infermera, el meu marit és metge i tenc dos fills preciosos. Sé que tot el que tenc és gràcies a la meva mare. Ella em fa fer forta. Em va demostrar que res és impossible, que tot es pot aconseguir, que mai he deixat que ningú em trepitgi, que hem de lluitar per tot el que volem, que mai ens hem de donar per vençuts i que hem de saber somriure a la vida.

Diuen que tot esforç mereix la seva recompensa.